

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ του ΠΣΟ για την 3^η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ

Από τη μεριά των σ. του ΣΕΚ έχουν κατατεθεί οι παρακάτω τροπολογίες:

Στο Κεφάλαιο Β

1. Στο σημείο 23, που αναφέρεται στην εκτίμηση για το κίνημα, να αντικατασταθεί το κομμάτι από την τρίτη μέχρι την προτελευταία παράγραφο από το εξής:

Η παραπάνω εικόνα των οικονομικών και πολιτικών μαχών που έδωσε η εργατική τάξη και η νεολαία διέψευσε στην πράξη τις απόψεις που μιλούσαν για “κάμψη” του κινήματος μετά το 2012 και στροφή του κόσμου στην αναζήτηση “πολιτικών λύσεων”. Απόψεις που συστηματικά καλλιεργούσε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ για να δικαιολογεί υποχωρήσεις, συμβιβασμούς και συνεργασίες με την αστική τάξη και να καλλιεργεί κλίμα εκλογικής αναμονής. Αλλά και η ηγεσία του ΠΑΜΕ που με αντίστοιχα επιχειρήματα κατέληγε να προσαρμόζεται σε σεχταριστική αναδίπλωση και μινιμάρισμα των στόχων πάλης.

Οι εξαιρετικοί αγώνες των πέντε τελευταίων χρόνων γκρέμισαν διαδοχικά τέσσερις κυβερνήσεις, ανέβασαν την αυτοπεποίθηση και τις προσδοκίες της εργατικής τάξης και **δημιούργησαν ένα μαζικό ρεύμα προς τα αριστερά** που εκφράστηκε και εκλογικά με την νίκη του ΣΥΡΙΖΑ τον Γενάρη του 2015. Αυτή η δυναμική δεν εξαντλήθηκε με τις εκλογές, οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν σε μια σειρά χώρους παρά τα καλέσματα των κυβερνητικών συνδικαλιστών για «αυτοσυγκράτηση», ή ακόμα χειρότερα τις επιθέσεις στους απεργούς ότι παίζουν το παιχνίδι της «αριστερής παρένθεσης» κατ’ εντολή των Σαμαροβενιζέλων. **Μέσα στον κόσμο δεν επικράτησε ένα κλίμα «ανάθεσης» και αναμονής για τις κυβερνητικές «λύσεις», αλλά αντίθετα ένα κλίμα οργής ενάντια στους εκβιασμούς της κυρίαρχης τάξης και των δανειστών και ενάντια στους απαράδεκτους και συνεχείς συμβιβασμούς της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Έτσι φτάσαμε στο σαρωτικό 62% του ΟΧΙ στο Δημοψήφισμα του Ιούλη, μια τεράστια νίκη ενάντια στην κυρίαρχη τάξη και τους μηχανισμούς της!**

Η οδυνηρή επιβολή του μνημονίου το καλοκαίρι οδήγησε σε ακόμα μεγαλύτερη κρίση τον ΣΥΡΙΖΑ, με μαζικές αποχωρήσεις προς τα αριστερά, τη συγκρότηση της ΛΑΕ, την ενίσχυση συνολικά της πέρα από τον ΣΥΡΙΖΑ αριστεράς στις εκλογές του Σεπτεμβρη. Δύο μόλις μήνες μετά τις εκλογές, οι δύο μαζικές πανεργατικές απεργίες, οι απεργίες στα καράβια και τα λιμάνια, τα νοσοκομεία και τους δήμους, οι συντονισμοί από τα κάτω σε πολλούς χώρους, αλλά και το μαζικό κύμα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες, επιβεβαιώνουν ότι η εργατική τάξη δεν είναι «ιδιοκτησία» κανενός. Ο συνδυασμός των οικονομικών και πολιτικών μαχών καθορίζει ότι η κίνηση και η αναζήτηση του κόσμου στρέφεται προς τα αριστερά και όχι προς τα δεξιά. Όσοι βιάστηκαν να ξαναγυρίσουν σε θεωρίες για την «αδυναμία» του κινήματος να παλέψει, για ιστορική ήττα ή για σταθεροποίηση του συστήματος, διαψεύδονται.

2. Κεφάλαιο Β, σημείο 25 να φύγει η πρώτη παράγραφος (που αναφέρεται στη δημιουργία αντικειμενικά αρνητικού πολιτικού συσχετισμού δύναμης μετά τις εκλογές).

3. Κεφάλαιο Β, σημείο 28, που αναφέρεται στον χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ, να αντικατασταθεί με το εξής:

Ο ΣΥΡΙΖΑ ως πολιτική δύναμη «έχει διαβεί τον Ρουβίκωνα» και έχει ενταχθεί ανοιχτά στο μνημονιακό στρατόπεδο. Η πολιτική αυτή πορεία γεννάει το ερώτημα σε χιλιάδες αγωνιστές γιατί ακολούθησε αυτόν τον δρόμο.

Αφετηρία της απάντησης είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς, ένα κόμμα «αστικό – εργατικό», σύμφωνα με τον κλασικό ορισμό που έδινε ο Λένιν για τα κόμματα της Β' Διεθνούς για να περιγράψει την αντίφαση ανάμεσα σε μια αστική ηγεσία και πολιτική που επιδιώκει τη διαχείριση και όχι την ανατροπή του καπιταλισμού και μια βάση εργατική που κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση. Προτεραιότητα για τους ρεφορμιστές ήταν και είναι πάντα η κατάχτηση της κυβέρνησης και η προσπάθεια υλοποίησης των όποιων αλλαγών και μεταρρυθμίσεων από τα πάνω. Κόμματα της αριστεράς που θέλησαν να διαχειριστούν τον καπιταλισμό μέσα από τον κοινοβουλευτικό δρόμο κατέληξαν γρήγορα να απαντούν στους εκβιασμούς και τις πιέσεις των καπιταλιστών με προσαρμογή και συμβιβασμό μαζί τους κόντρα στα συμφέροντα και τις ελπίδες της εργατικής τάξης. Από τον Μπερνστάιν και τον Κάουτσκι μέχρι τις κυβερνήσεις των «λαϊκών μετώπων» τη δεκαετία του '30, και από την Χιλή του Αλιέντε μέχρι την Κομμουνιστική Επανάσταση στην Ιταλία. Γιατί όσο καλές προθέσεις κι αν έχει η Αριστερά, με την καπιταλιστική κυριαρχία στην οικονομία και το κράτος ανέπαφο, μια πλειοψηφία στη Βουλή δεν αρκεί για να γίνουν πράξη οι διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αποτελεί εξαίρεση, αντίθετα ακολουθεί πιστά αυτή την χρεοκοπημένη στρατηγική.

Στο Κεφάλαιο Γ

1. Στο σημείο 45 (Δ, 7^ο μπούλετ) να φύγει η αναφορά στη Συντακτική Συνέλευση

2 . Να φύγει όλο το σημείο 46

3. Στο υποκεφάλαιο Γ3.1 που προστέθηκε χωρίς συζήτηση στο ΠΣΟ με ευθύνη της ΚΣΕ

- Στο σημείο 52 που αναφέρεται στην κατάσταση του εργατικού κινήματος να προστεθεί στο τέλος:

Η μνημονιακή επίθεση προφανώς έχει φέρει χτυπήματα στην εργατική τάξη και στην εργασιακή πραγματικότητα στους χώρους δουλειάς. Η ανεργία, η απληρωσιά σε μεγάλα κομμάτια εργαζόμενων, το χτύπημα των δημοκρατικών δικαιωμάτων, η επισφάλεια, είναι πραγματική εικόνα στους χώρους δουλειάς, δεν έχουν καταφέρει ωστόσο να κάμψουν τις εργατικές αντιστάσεις και τη διάθεση ενός κόσμου να οργανωθεί και να παλέψει.

Το εκλογικό δυνάμωμα των σχημάτων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε μια σειρά συνδικάτα στον δημόσιο αλλά και στον ιδιωτικό τομέα τα τελευταία χρόνια, δείχνει ότι ο προσανατολισμός για την πλειοψηφία των εργαζόμενων παραμένει στην αντίσταση, στον αγώνα στη συλλογική διεκδίκηση.

- Στο σημείο 59 που αναφέρεται στην ανάγκη οργάνωσης και συντονισμού από τα κάτω να αντικατασταθεί η παράγραφος «Σε αυτό το επίπεδο έγιναν βήματα κυρίως στην πρώτη φάση των

μεγάλων αγώνων, το 2010-2012, σε αρκετές πόλεις, τα οποία έμειναν μετέωρα, με ευθύνη και από τη δική μας πλευρά.» **με το εξής κομμάτι:**

Σε αυτό το επίπεδο υπάρχει πλούσια εμπειρία από τις προσπάθειες αγωνιστικών κομματιών να συντονιστούν. Το **Συντονιστικό των νοσοκομείων**, που έχει πρωτοστατήσει στις μάχες μέσα στα νοσοκομεία τα τελευταία χρόνια αναγκάζοντας τις ηγεσίες να καλούν κινητοποιήσεις κάτω από την πίεση της βάσης, είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αλλά όχι το μόνο. Αντίστοιχες προσπάθειες συντονισμού είδαμε στους **Δήμους με τους 5μηνίτες**, τον συντονισμό των **αναπληρωτών** στην εκπαίδευση, τον συντονισμό σωματείων και συλλογικοτήτων **για το προσφυγικό**, αλλά και στα **λιμάνια και τις συγκοινωνίες** ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, κλπ.

Θετική εμπειρία υπάρχει και από την συγκρότηση του **Συντονισμού ενάντια στα μνημόνια** με πλούσια δράση μια προηγούμενη περίοδο ενάντια στα κλεισίματα και τις διαθεσιμότητες στο πλευρό της **ΕΡΤ, των διαθέσιμων, των καθαριστριών** και συνέχιση της ίδιας προσπάθειας σήμερα σε όλα τα μέτωπα που ανοίγουν.

Θέλουμε τέτοιες πρωτοβουλίες να προχωρήσουν και σε άλλους κλάδους και χώρους αλλά και συνολικότερα.

4. Το υποκεφάλαιο Γ4 που αναφέρεται στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τη μετωπική της πολιτική να αντικατασταθεί όλο το υποκεφάλαιο (σημεία 73-79) με το εξής:

Γ4. ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

73. Επιδιώκουμε την κοινή δράση μέσα στο κίνημα όμως ταυτόχρονα υπερσπιζόμαστε την **πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία** της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς. Παλεύουμε μαζί με τον κόσμο του ΚΚΕ, της ΛΑΕ, τον κόσμο που διαφοροποιείται από την κυβερνητική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δεν υποβαθμίζουμε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ένα «αντιμνημονιακό», «αντινεοφιλελεύθερο», «αντιΕΕ» μέτωπο, αντίθετα **υπερασπίζουμε και ενισχύουμε τη φυσιογνωμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς.**

74. **Η ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν είναι «εσωτερικό της ζήτημα».** Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδωσε την μάχη με την μνημονιακή λαίλαπα. Αντιστάθηκε στην άνοδο του ρεφορμισμού του ΣΥΡΙΖΑ αντιπαλεύοντας την πολιτική του και πηγαίνοντας κόντρα στο ρεύμα σε δύσκολες περιόδους, όπως στις εκλογές του Ιούνη του 2012. **Η ενίσχυσή της αποτελεί ενίσχυση του αγωνιστικού και μαχόμενου κομματιού του κινήματος, της γραμμής της ανατροπής, της αντικαπιταλιστικής προοπτικής.** Είναι ενίσχυση του προγράμματος της ρήξης. Αποτελεί ενίσχυση **συνολικά των μαχόμενων δυνάμεων και βήμα στην ενότητά τους σε ανατρεπτική κατεύθυνση.**

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συγκροτήθηκε μέσα στη φωτιά της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008 καταφέροντας να ενώσει σε ένα **κοινό αντικαπιταλιστικό μέτωπο** οργανώσεις και αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς που από την περίοδο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου μέχρι σήμερα επιμένουν στον δρόμο της ανατροπής του καπιταλισμού. **Ένα μέτωπο που αναδείχθηκε σε ένα διακριτό τρίτο πόλο μέσα στην αριστερά,** που στηρίζει όλους τους αγώνες, που με τις ιδέες και το πρόγραμμά του **έχει συμβάλει αποφασιστικά στο πολιτικό προχώρημα και τη**

ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος και της Αριστεράς, διευρύνοντας τους ορίζοντες τους με την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. **Σήμερα ο ρόλος της ANΤΑΡΣΥΑ αναβαθμίζεται. Το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αποτελεί ελπίδα** για χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες που θέλουν να παλέψουν ενάντια στις επιθέσεις της άρχουσας τάξης και αναζητούν εναλλακτική πέρα από τα όρια της ρεφορμιστικής διαχείρισης.

Σήμερα είναι αναγκαίο ένα άλμα στην ανάπτυξη της ANΤΑΡΣΥΑ, ενίσχυση και διεύρυνσή της με νέες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, με δυνάμεις που προέρχονται από ρήξεις με τα κόμματα του ρεφορμισμού, από πρωτοπόρους αγωνιστές των κινημάτων. Επιδιώκουμε ένα θαρραλέο άνοιγμα της ANΤΑΡΣΥΑ σε όλον αυτόν τον κόσμο, την ένταξη στις γραμμές της νέων δυνάμεων, πρώτα από όλα ανάμεσα στις μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού κινήματος και της νεολαίας, πράγμα που προϋποθέτει την διαρκή συναγωνιστική στάση, την συμμετοχή, στήριξη και οργάνωση των αγώνων, την αυτοτελή πολιτική της παρουσία σε αυτούς. Για να μπορέσει να το πετύχει αυτό χρειάζεται να αντισταθεί στην πίεση να προσαρμοστεί η ίδια προς τα δεξιά αλλά και την πίεση να αναπαράγει μια σχεταριστική αντιμετώπιση σαν αυτή της ηγεσίας του ΚΚΕ.

Επιδιώκουμε να ξεπεράσουμε υπαρκτές αδυναμίες και προβλήματα της ANΤΑΡΣΥΑ επιμένοντας στην ενοποίηση στην συγκρότησή της ώστε να ξεπερνιέται η πολυγλωσσία, οι διαφορετικές πρακτικές και ιεραρχήσεις, επιμένοντας στην ενίσχυση του εργατικού - λαϊκού της χαρακτήρα, στην ενίσχυση της δημοκρατικής συγκρότησης και λειτουργίας της.

75. Παράλληλα επιδιώκουμε τον κοινό βηματισμό και την συσπείρωση των ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ, ανατρεπτικών δυνάμεων στη βάση της απόφασης της 2^{ης} Συνδιάσκεψης της ANΤΑΡΣΥΑ που ανέφερε ότι «Επιδίωξή της είναι η συσπείρωση των ευρύτερων δυνατών δυνάμεων για τη δημιουργία ενός **μαζικού πόλου – πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής, με την ηγεμονία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος**».

Σήμερα αντικειμενικά υπάρχει **μεγαλύτερη δυνατότητα** για την οικοδόμηση αυτού του μετώπου που **στο κέντρο του βρίσκεται η ANΤΑΡΣΥΑ**, καθώς ιδιαίτερα την τελευταία περίοδο αναπτύσσεται ένα **σημαντικό εύρος δυνάμεων και αγωνιστών** που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο υιοθετούν ή στρέφονται προς βασικές πλευρές του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Η ίδια η εμπειρία της «διακυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ και η κατάληξή της, απέδειξε ότι, σε αυτές τις συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, δεν υπάρχει δυνατότητα για «φιλολαϊκές λύσεις» εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ. Είναι σημαντικό ότι το συμπέρασμα αυτό δεν ακούγεται απλώς από ένα τμήμα της αριστεράς, αλλά αφορά μεγάλο τμήμα των πληττόμενων στρωμάτων, κι αυτό αποτυπώθηκε σε μεγάλο βαθμό και στο 62% του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα. Η ίδια εμπειρία ανέδειξε, με οδυνηρό τρόπο, την αναγκαιότητα της σύγκρουσης με τον καπιταλιστικό μονόδρομο, τα όρια του «κοινοβουλευτικού δρόμου», την αυταπάτη του «κυβερνητισμού». Υπάρχουν περισσότερες δυνάμεις, οργανωμένες ή αγωνιστές, που έχουν αποδεσμευτεί από τον ρεφορμισμό του ΣΥΡΙΖΑ και σε ένα βαθμό από το ΚΚΕ.

Η ANΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει το επόμενο διάστημα να βρεθεί σε κοινό βηματισμό με όλο αυτό το δυναμικό, στην κατεύθυνση της κοινής δράσης και της οικοδόμησης του αγωνιστικού μετώπου, των βημάτων οικοδόμησης και ενίσχυσης του μετώπου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

76. Σ' αυτή την προσπάθεια **δεν πρέπει να επαναλάβουμε κρίσιμα λάθη που έκανε η ANΤΑΡΣΥΑ το προηγούμενο διάστημα στα πλαίσια της «μετωπικής συμπόρευσης»** με άλλες δυνάμεις. Αντί να ξεκινήσει και να δοκιμαστεί αυτή η διαδικασία μέσα σε κινηματικές πρωτοβουλίες και από τα κάτω, **περιορίστηκε σε έναν διάλογο αντιπροσωπειών κορυφής και κοπτοραπτικής πλαισίων. Επιπλέον εμφανίστηκαν ουσιαστικές πολιτικές διαφορές** με απόψεις που προσπαθούσαν να αμβλυνθεί ο αντικαπιταλιστικός χαρακτήρας του προγράμματος και ο στόχος της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, να διαχυθεί η ANΤΑΡΣΥΑ σε ένα ευρύτερο «αριστερό ριζοσπαστικό» μέτωπο, να αντικατασταθεί ο πρωταγωνιστικός ρόλος του οργανωμένου εργατικού κινήματος σαν υποκείμενο επαναστατικής αλλαγής από ένα «κοινωνικοπολιτικό μέτωπο» που θα διεκδικήσει και την κυβερνητική εξουσία.

Η επιμονή στην αναζήτηση «συμπορεύσεων», παρά τα παραπάνω εμφανή προβλήματα, ήταν **μια επιλογή που κόστισε στην ANΤΑΡΣΥΑ στην πράξη**, καθώς σπατάλησε πολύτιμο χρόνο και δυνάμεις από την αναγκαία εξωστρέφεια και αυτοτελή παρέμβαση της τα τελευταία δυόμισα χρόνια. Επιπλέον, **αντί να ενισχύσει το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς κερδίζοντας στις γραμμές της περισσότερους αγωνιστές στο τέλος το αποδυνάμωσε**, με την αποχώρηση δυνάμεων της ANΤΑΡΣΥΑ προς την ΛΑΕ.

Τα ρήγματα από τον ρεφορμισμό δεν προκύπτουν περιμένοντας τις ζυμώσεις στο εσωτερικό του, ούτε μέσα από αναζήτηση κοπτοραπτικής πλαισίων, αλλά μέσα από ενωτικές πρωτοβουλίες διαλόγου και κοινής δράσης. Κάθε μέτωπο και πολύ περισσότερο το αντικαπιταλιστικό μέτωπο δεν χτίζεται στα «χαρτιά». Μπορεί να οικοδομηθεί σε στέρεη βάση όταν υπάρχει παράλληλα και κοινή δράση στο κίνημα, αποφασιστικός αγώνας για την ανατροπή της επίθεσης, γιατί μόνο μέσα από το κριτήριο της πράξης, μέσα από την ίδια του την πάλη πείθεται ο αγωνιζόμενος λαός για την ανεπάρκεια της ρεφορμιστικής γραμμής και ριζοσπαστικοποιείται.

Η αντικαπιταλιστική ανατροπή δεν είναι ιδεολόγημα, είναι η εργατική εναλλακτική στην περίοδο της πιο βαθιάς κρίσης του συστήματος. **Ο αντικαπιταλισμός δεν είναι «βερμπαλισμός», ούτε «στενεύει» την απεύθυνση, αντίθετα διευρύνει το ακροατήριο της αριστεράς που θέλει να προχωρήσει πέρα από τα αδιέξοδα της ρεφορμιστικής διαχείρισης.** Όχι μόνο δεν πρέπει να εγκαταλειφτεί, αλλά αντίθετα να ριζώσει περισσότερο στο εργατικό κίνημα.

77. Το ξεκαθάρισμα για το **τι είδους μέτωπο χρειαζόμαστε και πώς το οικοδομούμε** είναι απαραίτητο. Οι παραδοσιακές ηγεσίες της αριστεράς αλλά και κομμάτια που έρχονται σε μια ημιτελή ρήξη με το ρεφορμισμό, όπως η ΛΑΕ, συχνά συγχέουν το «Ενιαίο Μέτωπο» που εισήγαγε σαν όρο και πραχτική η Τρίτη Διεθνής στα πρώτα επαναστατικά χρόνια της, με τα «Λαϊκά Μέτωπα» της δεκαετίας του '30, όταν τα κομμουνιστικά κόμματα ακολουθώντας τις λαθεμένες εντολές της Μόσχας χαράμιζαν την δυναμική των εργατικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων σε μια σειρά χώρες αναζητώντας πολιτικές συμμαχίες με στόχο το σχηματισμό κοινών κυβερνήσεων με σοσιαλδημοκράτες και «προοδευτικά», «αντιφασιστικά» κλπ κομμάτια της αστικής τάξης.

Η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να επιμένει στη λογική του ενιαίου μετώπου. Ξεκαθαρίζοντας ότι **η άλλη όψη της κοινής δράσης μέσα στους αγώνες και το κίνημα, δεν είναι η διαρκής αναζήτηση κάποιων πολιτικών συμμαχιών και συμφωνιών πολιτικών προγραμμάτων ανάμεσα στην αντικαπιταλιστική αριστερά και άλλα ρεύματα, αλλά η προσπάθεια να κερδίσουμε τα ρήγματα του ρεφορμισμού στην κατεύθυνση και την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.**

78. Επιδιώκουμε και στην νέα περίοδο που ανοίγει τον κοινό βηματισμό με τα πολύμορφα ρεύματα του αντικαπιταλιστικού, αντιιμπεριαλιστικού, αντιΕΕ αγώνα και τις δυνάμεις της ανατροπής, στην **βάση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, με ηγεμονία των επαναστατικών και κομμουνιστικών αντιλήψεων, με στόχο την ενίσχυση του μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς.**

Ένα **μέτωπο αντικαπιταλιστικό**, με την έννοια ότι το πρόγραμμά του, η προοπτική του και η πρακτική του στρέφονται ενάντια ενάντια στην αστική τάξη και το κράτος της, ενάντια στους βασικούς νόμους του συστήματος και τις αντιλήψεις που οδηγούν στην «φιλολαϊκή», κεϋνσιανή διαχείριση του καπιταλισμού. Ένα **μέτωπο άμεσης αποδέσμευσης από την ΕΕ του πολέμου, του ρατσισμού και των μνημονίων.** Ένα ισχυρό μέτωπο στο οποίο μπορούν να ενώνονται όλα τα «ρυάκια» των κινημάτων και των αγωνιστών που παλεύουν, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, τον ρατσισμό και τους φασίστες, για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών κλπ.

Η ANΤΑΡΣΥΑ θα συνεχίσει και θα αναβαθμίσει τις πρωτοβουλίες για **την πολιτική συνεργασία όλων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ αριστεράς και των πολύμορφων δυνάμεων που έρχονται σε ρήξη με τον ρεφορμισμό.** Θα επιδιώξει να αναπτύξει μορφές **μόνιμης κοινής δράσης με όλο αυτό το δυναμικό** και ένα ευρύτερο **συστηματικό διάλογο**, στην πορεία για τη 3^η Συνδιάσκεψη αλλά και στη συνέχεια, για τα μεγάλα ζητήματα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου που απαιτεί η εποχή μας.

Στο Κεφάλαιο Δ

Για την οργανωτική συγκρότηση και δημοκρατική λειτουργία της ANΤΑΡΣΥΑ

Η εισήγηση για το Οργανωτικό πρέπει κατά τη γνώμη μας να είναι ένα απλό και σύντομο κείμενο που έχοντας σαν βάση την προηγούμενη απόφαση της 1ης Συνδιάσκεψης, τη συζήτηση που έγινε στη 2^η και τις αποφάσεις του ΠΣΟ που ακολούθησε το Νοέμβρη του 2014, το οποίο αποφάσισε την αναλογική αντιπροσώπευση των υποψηφίων στα όργανα της ANΤΑΡΣΥΑ μέσα από διαδικασίες απλής αναλογικής, να συμπληρώνει ή να αλλάζει συγκεκριμένα σημεία της.

Στόχος μας πρέπει να είναι μια ANΤΑΡΣΥΑ που να μπορεί να λειτουργεί σαν μέτωπο οργανώσεων και ανένταχτων αγωνιστών και αγωνιστριών, συγκροτημένα και δημοκρατικά, με όσο το δυνατόν πιο απλές και συχνές διαδικασίες, που να ενθαρρύνουν τη συμμετοχή στο εσωτερικό της όλων των μελών της και των χιλιάδων ακόμα πρωτοπόρων αγωνιστών που θέλουμε να κερδίσουμε.

Με βάση τα παραπάνω προτείνουμε τις εξής συγκεκριμένες παρατηρήσεις και αλλαγές πάνω στο κεφάλαιο Δ' των Θέσεων (Οργανωτικό) που πλειοψήφησε οριακά στη συνεδρίαση του ΠΣΟ στις 17/1/16:

1. Σημεία 14 και 15 που αναφέρονται στη σχέση ΚΣΕ και ΠΣΟ

Η ANΤΑΡΣΥΑ είναι μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς και όχι ενιαίο κόμμα, γι' αυτό συντονίζεται από Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή και όχι από καθοδηγητικό σχήμα

Πολιτικού Γραφείου που λογοδοτεί σε Κεντρική Επιτροπή. Η μετατροπή της ΚΣΕ σε όργανο που εκλέγεται από το Πανελλαδικό Συντονιστικό και όχι από την Πανελλαδική Συνδιάσκεψη θα ήταν βήμα που εγκυμονεί τρεις κινδύνους:

α. Μεγαλύτερης αποστασιοποίησης της ΚΣΕ από τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές καθώς η ΚΣΕ επί της ουσίας θα λογοδοτεί μόνο στο ΠΣΟ.

β. Μεγαλύτερης εσωστρέφειας με ατελείωτες διαδικασίες ενδιάμεσων συζητήσεων (πολύ περισσότερο αν προστεθούν και Περιφερειακές Συνδιασκέψεις). Προκειμένου να εξασφαλίσουμε την παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέσα σε όλες τις μάχες και τα μέτωπα χρειάστηκε μια λειτουργία με πολύωρες συνεδριάσεις κάθε βδομάδα, πολύ υπομονή και επίμονη προσπάθεια. Είναι δεδομένο ότι οι ανάγκες αυτές θα ενταθούν. Μην πάμε λοιπόν να τις «φορτώσουμε» σε κάποιο άλλο όργανο που λόγω των χαρακτηριστικών του είναι αντικειμενικά (πόσο συχνά πχ μπορούν να ταξιδεύουν οι σ. εκτός Αθήνας) πιο «δυσκίνητο» και χαλαρό πολιτικά και οργανωτικά.

γ. Μεγαλύτερου «φιλτραρίσματος» στον τρόπο εκλογής οργάνων (εκλογές αντιπροσώπων από τις επιτροπές, εκλογή ΠΣΟ από την Συνδιάσκεψη, εκλογή ΚΣΕ από το ΠΣΟ), ιδιαίτερα αν ανατραπεί η απόφαση για εκλογή αντιπροσώπων και οργάνων με απλή αναλογική και παραμένει ο προηγούμενος προβληματικός τρόπος εκλογής με ενιαία λίστα.

Προτείνουμε λοιπόν, να παραμείνει η προηγούμενη απόφαση της 1^{ης} και 2^{ης} Συνδιάσκεψης που ορίζει ότι τόσο το Κεντρικό Συντονιστικό όσο και το Πανελλαδικό Συντονιστικό εκλέγονται απευθείας από το σώμα της Συνδιάσκεψης και τα μέλη τους λογοδοτούν σ' αυτό. Επιπλέον με βάση την εμπειρία συμμετοχής των μελών του ΠΣΟ στις συνεδριάσεις του, προτείνουμε να συνεδριάζει κάθε 3 μήνες και όχι κάθε 2 όπως προτείνεται. (Σε περίπτωση που αλλάξει ο τρόπος εκλογής ΚΣΕ-ΠΣΟ θα χρειαστούν επιπλέον τροπολογίες για να αντιμετωπιστούν διάφορα ζητήματα όπως πχ η αντικατάσταση των μελών τους που παραιτούνται από τους επιλαχόντες).

2. Σημείο 16 που αναφέρεται στη συγκρότηση και λειτουργία Περιφερειακών Συνδιασκέψεων.

Τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εντάσσονται σε Τοπικές και Κλαδικές Επιτροπές, οι οποίες έχουν απεριόριστη δυνατότητα κοινών πρωτοβουλιών και δράσης ανάλογα με τις εξελίξεις στο γεωγραφικό και κλαδικό χώρο τους, πάντοτε στα πλαίσια της πολιτικής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ο συντονισμός σε περιοχές που υπάρχουν παραπάνω από μια επιτροπές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, προς το παρόν στο Λεκανοπέδιο Αττικής και στο νομό Θεσσαλονίκης, μπορεί να προχωρήσει αποτελεσματικά μέσα από κοινές συνεδριάσεις των συντονιστικών επιτροπών και τη λειτουργία συντονιστικών σε επίπεδο περιφέρειας όπως ήδη γίνεται σε μια σειρά περιοχές. Στο μέλλον, η δημιουργία Περιφερειακών Συσκέψεων και διαδικασιών δεν μπορεί να αποκλειστεί. Όμως και τότε το βασικό καθήκον θα πρέπει να είναι ο καλύτερος συντονισμός των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όχι η προσθήκη νέων οργάνων και διαδικασιών που κάνουν πιο «βαριά» την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Περιφερειακές Συνδιασκέψεις με εκλογή αντιπροσώπων και Συντονιστικών οργάνων). Είχαμε δυσκολίες να τηρήσουμε την ετήσια πραγματοποίηση της Συνδιάσκεψης, μην σχεδιάζουμε Συνδιασκέψεις σε κάθε περιφέρεια που στην πράξη θα υποβαθμίσουν ακόμα περισσότερο τις διαδικασίες της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης και θα οδηγήσουν σε μεγαλύτερες αναβολές.

Με βάση τα παραπάνω προτείνουμε να φύγουν οι παράγραφοι γ, δ και ε από το σημείο 16.

3. Σημείο 20 που αναφέρεται στον τρόπο εκλογής των οργάνων της ANΤΑΡΣΥΑ.

Ο προηγούμενος τρόπος εκλογής, με ενιαία λίστα υποψηφίων και σταυροδοσία με μέτρο 1/4, έδειξε στην πράξη ότι δεν είναι ο πιο δημοκρατικός, ότι οδηγεί σε αποκλεισμούς καιπραχτικές «κυκλικών σταυροδοσιών, που δεν αντιστοιχούν σε ένα μέτωπο της αντικαπιταλιστικής - επαναστατικής αριστεράς. Ακόμα και αν μειωθεί το μέτρο της σταυροδοσίας στο 15% των εκλεγόμενων όπως προτείνεται, δεν εξασφαλίζεται ότι οι οργανώσεις -ιδιαίτερα οι πιο μεγάλες και συγκροτημένες- μπορούν να χρησιμοποιήσουν τις ψήφους τους με τρόπο που οδηγεί στην υπερ-αντιπροσώπτευση τους και τη μη αναλογική εκπροσώπηση όλων των απόψεων μέσα στην ANΤΑΡΣΥΑ.

Αυτά τα προφανή προβλήματα αναδείχθηκαν στις προηγούμενες Συνδιασκέψεις και γι αυτό με απόφαση της 2^{ης} Συνδιάσκεψης εξουσιοδοτήθηκε το ΠΣΟ να αποφασίσει έναν διαφορετικό τρόπο εκλογής, όπως και έγινε με την απόφαση του ΠΣΟ στις 29/1/14 η οποία ανέφερε:

«Ως προς τον τρόπο και τη διαδικασία εκλογής των οργάνων και των αντιπροσώπων θα πρέπει να γίνεται στη βάση της απλής αναλογικής μεθόδου, μέσω συγκρότησης πολιτικών πλατφορμών – εκλογικών λιστών. Άρα στο σημείο 6 του καταστατικού της 1^{ης} Συνδιάσκεψης, η φράση «στην ψηφοφορία κάθε μέλος εκφράζει την προτίμησή του για το ¼ των εκλέξιμων θέσεων της ενιαίας λίστας υποψηφίων» αντικαθίσταται ως εξής: «Ένα ή περισσότερα μέλη της ANΤΑΡΣΥΑ έχουν δικαίωμα να συγκροτούν λίστα για την εκλογή του οργάνου στη βάση κατατεθειμένων πολιτικών απόψεων. Κάθε μέλος της ANΤΑΡΣΥΑ μπορεί να ψηφίσει μία μόνο από τις κατατεθειμένες λίστες και μπορεί να επιλέξει για σταυροδοσία από την λίστα που υποστηρίζει έναν αριθμό υποψηφίων που μπορεί το ανώτερο να περιλαμβάνει 1/6 των συνολικά εκλεγόμενων για κάθε όργανο. Το σύστημα εκλογής είναι η απλή αναλογική. Το σύνολο των ψήφων διαιρείται με τον αριθμό των μελών του οργάνου. Το πηλίκο αποτελεί το εκλογικό μέτρο συνυπολογιζομένου του κλάσματος. Κάθε λίστα καταλαμβάνει τόσες θέσεις όσες φορές χωράει το εκλογικό μέτρο στον αριθμό των ψήφων που έλαβε. Σε περίπτωση που μένουν θέσεις αδιάθετες καταλαμβάνονται με βάση τα υπόλοιπα των ψήφων που έλαβε κάθε λίστα». Ο τρόπος αυτός εκλογής εφαρμόζεται και για τους αντιπροσώπους και τα όργανα που θα εκλεγούν ενόψει της 3ης Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης.»

Θεωρούμε ιδιαίτερα προβληματική την απόφαση του τελευταίου ΠΣΟ στις 17/1/16 που με οριακή πλειοψηφία ανέτρεψε χωρίς καν να έχει δοκιμαστεί στην πράξη την προηγούμενη απόφαση της 29/1/14. Το σημείο της συγκεκριμένης απόφασης που παρατίθεται παραπάνω προτείνουμε να αντικαταστήσει ολόκληρο το σημείο 20.

4. Σημείο 21 που αναφέρεται στο ποσοστό λήψης των αποφάσεων.

Διαφωνούμε με την πρόταση να αλλάξει ο τρόπος λήψης των αποφάσεων και να υπάρχει ένα ενιαίο ποσοστό πλειοψηφίας 60% επί των παρόντων σε όλες τις διαδικασίες της ANΤΑΡΣΥΑ. Προτείνουμε να φύγει ολόκληρο αυτό το σημείο και να παραμείνει η διατύπωση της 1^η Συνδιάσκεψης που δείχνει και προς τα που θέλουμε να πάμε ως ANΤΑΡΣΥΑ (απλή πλειοψηφία) και που εξασφαλίζει ότι μέχρι τότε οι διαφορετικές απόψεις - εμφάσεις πάνω σε κρίσιμα ζητήματα που μπορεί να υπάρχουν σε ένα μέτωπο σαν την ANΤΑΡΣΥΑ, δεν εξαφανίζονται (πλειοψηφία 2/3).

Συγκεκριμένα να παραμείνει η φράση: «Στη συζήτηση η βασική κατεύθυνση είναι η συνδιαμόρφωση και η πλατιά συναίνεση με βάση τη συντροφική ανταλλαγή απόψεων. Όταν αυτό δεν καταστεί δυνατό οι αποφάσεις λαμβάνονται με απλή πλειοψηφία επί των

παρόντων, ή με ενισχυμένη πλειοψηφία 2/3 για σημαντικά ζητήματα, στο βαθμό που δεν
θίγονται οι προγραμματικές αρχές της ANTAPEPSA.»